

Mons. Stanislav Stolárik rosznyói püspök pásztorlevele Húsvétvasárnapra, 2023. április 9-én

Szeretett Testvéreim!

Nagy örömmel hallgattuk és fogadjuk be húsvét üzenetét: „Jézust keresitek, akit keresztre feszítettek. Nincs itt. Feltámadt, ahogy megmondta“ (Mt 28,5-6). Húsvéti vigíliánkon mi, - akik a keresztség, bérmlás és Istenkeresés évét ünnepeljük egyházmegyénkben, meghallva Szent Pál apostol szavait – felismerhettük a húsvéti misztérium és a szentségek közötti összefüggést: „A keresztségben ugyanis eltemetkeztünk vele együtt a halálba, hogy miként Krisztus az Atya dicsősége által feltámadt a halálból, úgy mi is az élet újdonságában járjunk. Mert ha halálának hasonlóságában egybenőttünk vele, úgy leszünk feltámadásában is.“ (Róm 6,4-5). E szavak mindenekelőtt a keresztségünk általi lelki feltámadásunkról szólnak, de ahogy Jézus testileg feltámadt a halálból, a keresztség ereje nekünk is felkínálja a lehetőséget, hogy egyszer megdicsőült testben éljünk.

A keresztség, illetve a kereszténység befogadása önmagában nem hatékony, és mindenkitől függ, miként fogja megélni saját keresztényi hivatását és az általa vállalt keresztségi kötelezettségeit. Ha a megkeresztelt és megbérmlt keresztény nem tartja tiszteletben és nem tartja meg a keresztény élet ajánlásait, erről nem a kereszténység tehet. A világot megváltoztató keresztényeknek soha nem volt könnyű dolguk. Számtalanszor ezért szenvedtek és haltak meg, mert hűségesek voltak keresztségi kötelezettségeikhez – tehát Istenhez -, a világ „kovászai“ voltak, amely megváltoztatta a közelükben élő embereket, de egész nemzeteket is. Ha templomaink konganak az ürességtől, mert a megkeresztelt lelkek is eléggé „üresek“, szállhat-e ránk Isten bőséges áldása? Az nem segít, ha panaszkodunk amiatt, hogy mennyire megromlottak az emberi kapcsolatok. Vegyük észre, hány ember van megkeresztelve országunkban és az egész világon, s ha minden megkeresztelt komolyan venné keresztségi kötelezettségeit és azok által élne, továbbá még jobban megbecsülné, hogy a keresztség fontosabb, mint a nyelv, amelyet beszélünk, - akkor nemcsak országunkban, hanem az egész világon béke lenne. Ez ismét rólunk, a megkereszteltek küldetéséről szól ezen a világon.

Minden a megkereszteléssel kezdődött. Ha mint gyermekek voltunk megkeresztelve, különösen szüleink és keresztszüleink voltak a felelősek, hogy folyamatosan döntsenek rólunk. Fokozatosan mindnyájan felelősséget vállaltunk a saját lelki életünk fejlődésével kapcsolatos döntéseinkért. Lehetséges azonban, hogy a tudatos, személyes döntés meg sem történt, mert ahogy népiesen mondják: „minden véget ért, mielőtt elkezdődött volna“. A megkereszteltek talán még felvették az első szentgyónás, első szentáldozás és a bérmlás szentségeit – de ez akár lehetett „ünnepélyes búcsú“ is az Egyháztól. Már nem volt érdeklődés a szentségi házasság iránt katolikus templomban. A szentségi egyesülés a házasságból már-már „kikapott“. Ez is egy Istennek küldött jelzés: „Isten, mi nélküled is megvagyunk a kapcsolatunkban. Nincs szükségünk semmilyen papírra!“ Az Isten áldása iránti érdektelenség már széles körben elterjedt az együtt élő házastársak körében, aminek következményei a kapcsolatok bizonytalansága és a meg nem született gyermekek. Az ilyen életstílus semmi jóval nem kecsegtet a jövőt illetően. Ilyen életstílus volt jelen például a Római-Birodalomban, és ha nem lettek volna akkor keresztény családok és kapcsolatok, amelyek még sok vértanú árán is megújulást és reményt hoztak az egykori birodalomba, a birodalom eltűnt volna.

Éppen ezért hasznos emlékeztetnünk magunkat, mennyire fontos, hogy a gyermeket fogantatása pillanatától kezdve a szülei szeressék, örömmel várják és befogadják a családi ölelés meleg légkörébe. A nevelési szakértők hangsúlyozzák az ember fejlődésének és kibontakozásának fontosságát a születés előtt, illetve a születés utáni első hat, valamint főleg az élet első három évében. Ebben a időszakban alakul ki az érzelmi és lelki élet mindenkinél. Minden, amit az élet első éveiben felépítünk vagy elhanyagolunk, végigkísér bennünket az egész életünk folyamán. Amint nem halogathatjuk a gyermekkel való beszélgetést az anyanyelvén, és az alapvető szokások tanítását (készségek, udvariasság,...), ugyanúgy nem halogathatjuk a keresztséget és a vallásos nevelést sem. El kell kezdeni minél hamarabb. Valamikor a gyermek a kezdetektől be volt vonva a családi ájtatosságokba és ismerte az összes alapimádságot. A keresztségnek a család természetes vallásos légkörében volt a folytatása. A gyermek, aki később felkészült az első

szentgyónásra és első szentáldozásra, valójában már rég fel volt készülve a soron következő ünnepélyes találkozásra Jézussal. Milyen jó lenne, ha ez a gyakorlat teljes egészében megújulna családjainkban.

A szülők még mindig a hit első tanúi gyermekeik számára, amelyre a keresztségükkel elkötelezték magukat. Minden szülő kérdezze meg saját magától, mennyi időt szentel saját családjára és annak lelki növekedésére, különösen vasárnap és parancsolt ünnepeken, vagy akkor is engedi, hogy csak a munkára és rekreációs tevékenységekre jusson idő. A szülők és a keresztszülők könnyelműsége a hitélet terén nagyon gyakran okozza gyermekeik még nagyobb könnyelműségét a hitben. Felelősségteljesen kell eljárni a keresztszülők kiválasztásánál is.

A keresztség kiszolgáltatásánál a szülők és a keresztszülők megvallják a hitüket. Ha feltesszük nekik a kérdést, hogy hisznek-e, sokan még azt válaszolják, hogy igen. Viszont, ha elmondjuk nekik, hogy a gonosz lelkek is tudják, hogy Isten létezik, bizonytalanok maradnak. Pontosítani kell a kérdést: „Valóban hiszed, hogy Krisztus: Isten Fia, aki meghalt és feltámadt halottaiból, hogy nekünk örök életünk legyen?” És tovább: „Hiszel Istenben életed minden helyzetében? Ténylegesen hiszel Isten életének erejében és szükségében, amelyet az ember befogad a keresztségben és a többi szentségben?” Jézus még egy fontos kérdést is feltesz: „amikor az Emberfia másodszor is eljön, talál-e hitet a földön?” (vö. Lk 18,8). Ezt a kérdést így is megfogalmazhatjuk: „Vajon Jézus lát-e hitet azok szívében, akik gyermekük keresztségét kérik?” Ezek azon kérdések, amelyek minden ember hitének igaz képére mutatnak.

Az örök élet fontosságát leginkább a szülők és előrehaladottabb korban a nagyszülők tudatosítják, akik már nagyon komolyan veszik gyermekeik és unokáik örök életét. Nagyon jól tudják, hogy a földi élet egyszer véget ér, és ezért állandóan imádkoznak, hogy egyszer a mennyországban mindnyájan találkozzanak. Talán gyermekeik nevelésénél elhanyagolták a vallásos nevelésüket, és most látják az ő helytelen életüket, félelemmel az örökkévalóságukat illetően. Ezért nemcsak könyörögnek értük, de jelen vannak a fájdalom és bűnbánat könnyei is. A szülők szenvedése az ő megtisztulásuk is lehet a földön, hogy egyszer az egész család egyesüljön a mennyben.

Megköszönjük a keresztségéből fakadó hivatás összes tanújának: a gyermekeknek, fiataloknak, jegyeseknek, házastársaknak, szülőknek és nagyszülőknek, a hűséges egyedülállóknak, a felszenteltnek és megszentelt életűeknek, akik minden nap igyekeznek Isten kegyelmében és örömeiben élni. Talán nincsenek olyan sokan azokkal összehasonlítva, akik nem élnek meg saját keresztségi hivatásukat. Nézzük meg Afrika és Ázsia országait, ahol, bár a keresztények üldözést szenvednek és meg is halnak a hitükért, mégis egyre növekszik a létszámuk és az Istennel való kapcsolatukat örömmel élik át. Nincs miért csodálkozni, hogy vannak lelki hivatásaik is, amelyeket „szétosztanak”. Lelkesedjünk fel tehát az ő tanúságtételük által. Mostantól ne hiányozzunk főleg a vasárnapi és ünnepnap szentmisékről, ahol Krisztus keresztségének és a halálon való győzelme jelenvalóvá válik. Csak egyszer voltunk megkeresztelve, de az Oltáriszentséggel megerősödhetünk mindennap. Így van esélyünk helytállni az élet megpróbáltatásai közepette, és hűségesnek maradni a keresztségi és bérmálási kötelezettségeinkhez. Egy hét múlva, az Isteni irgalmasság vasárnapján fogjuk hallani a feltámadt Krisztus találkozását Tamás apostollal, akit Jézus emlékeztetett: „ne légy hitetlen, hanem hívő” (Jn 20,27). Vajon nem szól-e hozzánk is Jézus kijelentése, akik meg vagyunk keresztelve és bérmálva? „Ne légy hitetlen, hanem hívő!”

Legyenek az ideai húsvéti ünnepek telve Jézus Krisztus erejébe és győzelmébe vetett hittel. Jézus nem a földi karrier kapuját nyitotta meg, hanem a mennyország kapuját. Feltámadt Jézusunk, erősítsd meg hitünket! Áldott és kegyelemteljes húsvéti ünnepeket kívánok nektek, s megáldalak benneteket az Atya ✠, a Fiú ✠ és a Szentlélek ✠ nevében. Amen.

✠ Mons. Stanislav Stolárik
rozsnyói püspök

(Felolvasni homília helyett Húsvétvasárnap minden szentmisében, 2023. április 9-én)